

have samlet et Flertal, der vilde have henstillet til den høje Regering om at gaa bort fra denne Form af Titulaturer.

Der er et andet Punkt, som det maaske ikke var umuligt at samle et Flertal om i Udvalget, og det var det, som blev berørt her under forrige Samling, at ingen Embedsmænd bør have Titler eller Ordner i deres Embedstid og heller ikke bør have Lov til at bære dem eller modtage dem. Der blev ved den Lejlighed sagt, at i alt Fald i nogle Lande var man kommen dertil, at Embedsmænd ikke modtog Titler og Ordner, ej heller havde Lov til at bære dem i deres Embedstid. Dette skulde f. Eks. særlig gælde Dommerne. Om Dommerne gælder det jo, at man sætter Pris paa deres Uafhængighed, og man vilde blive meget misfornøjet, hvis Regeringen eller andre ved Pengegaver eller paa anden Maade kunde udøve Bestikkelsesforsøg eller i alt Fald noget, der kunde minde om Bestikkelsesforsøg. Men ved Hjælp af Titler og Ordner paavirker man jo ogsaa sine Medmennesker, og naar det er Skik og Brug, at Dommere kunne lade sig dekorere, naar det betragtes som noget, der er tilladt, bliver der let her en Konkurrence af uheldig Art mellem Dommerne, nemlig Lysten til at behage Magthaverne, Lysten til at gøre sig vel ansætte opad til. Jeg gør opmærksom paa, at til Eksempel Højesterets-assessorerne alle sammen ere dekorerede, og de have ikke een, men flere Dekorationer. Det viser, hvad jeg tror at turde sige, at de have været de vekslende Regeringer behagelige. De tjente Højre ganske godt, i alt Fald handlede de saaledes, at Højre ikke var utilfreds med disse Assessorer, og det er jo — ja, jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men blot sige, at det er uheldigt, at Dommerne staa i denne afhængige Stilling til Regeringen, at de skulle sætte en Ære i at blive dekorerede. Hvis der var en Lovbestemmelse, der forbød Dommerstanden at modtage en Ordensdekoration, er der ingen Tvivl om, at man vilde anse dette for en god og sund Foranstaltning, og der er ingen Tvivl om, at det vilde blive billigt og godkendt af Højesteret. Derfor tror jeg, at der kunde skabes en Stemning i dette Ting og i Udvalget for at opnaa en Reform paa dette Omraade.

Om det københavnske Politi er der at bemærke, at ogsaa det er i høj Grad dekoreret. Og der er en Ting, som det er værd at lægge Mærke til, og det er, at vort Politi i høj Grad er dekoreret netop af Europas reaktionære Lande. [Jeg

skal gøre opmærksom paa, at f. Eks. næsten alle københavnske Politiassistenter, med Undtagelse maaske af en enkelt ung Mand, der endnu ikke har gjort sig fortjent af den russiske eller preussiske Regering, have russiske eller preussiske Ordensdekorationer. Der er en enkelt, der tillige har gjort sig fortjent i Berlin ved at modtage den preussiske røde Ørns Orden. Inspektørerne have allesammen St. Annæordenen og St. Stanislausordenen, altsaa russiske Ordensdekorationer, og næsten allesammen have, tror jeg, den preussiske røde Ørns Orden. Politidirektøren har de samme Udmærkelser, men naturligvis i endnu højere Grad, og oven i Købet i Brillanter. Jeg synes, det ser besynderligt ud, at Politidirektøren i København har kunnet gøre sig saa udmærket fortjent af den preussiske og russiske Regering, og navnlig da af Regeringer, om hvilke man i alt Fald ikke kan sige, at de ere demokratiske, Regeringer, som Demokratiet i dette Land ser hen paa med stor Mistillid, deriblandt navnlig en Regering som den russiske, med hvilken vi aabenbart ikke have Spor af Sympati eller Tilknytningspunkter. Men vor Politidirektør har Tilknytningspunkter med den. Han har gjort sig fortjent til at blive dekoreret af den russiske Regering. I de nationalliberales Dage sagde man, vendt mod Reaktionen, at Rusland var et Rige, der naaede fra St. Petersborg og til Amalienborg ved Hesten, men under Vinstres Regering naar det endnu videre. Nu naar den russiske Regering ind i den københavnske Politistation, og det ser ikke godt ud, om vort Politi og vore Dommere, der lønnes af Befolkningen for at varetage Folkets Interesser, for at værne Folket, for at repræsentere det, om disse Folkets lønnede Tjenere gøre sig afhængige, for selve Dommernes Vedkommende ikke af de udenlandske, men for Politiets Vedkommende i høj Grad af udenlandske Magthavere. Ingen Privatmand vilde taale, at de, der særlig skulde varetage hans Interesser, kom i Afhængighedsforhold eller Taknemmelighedsgæld til Modstandere, til Folk, som ikke havde Interesse fælles med ham, men som i mange Tilfælde — og det gælder vel den russiske Regering — stode i Modstrid med, hvad der var hans Interesse. Ingen Privatmand vilde taale, at hans Tjenerskab stilledes saaledes, og Folkets Tjenerskab — det tør jeg sige, at Politiet er eller burde være — burde være lige saa uafhængigt af de Magter, der nærmest ere Folkets Modstandere. Jeg tror derfor, at det ikke var umuligt, at vi